

A próféta-ság Lelke: vezetés és tanítás

Habakuk két táblája

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habakuk két táblája 3 / 95

Bevezetés: Habakuk két táblájának alapja

Ez a sorozat Habakuk két táblája címet viseli. Eddig az 1843-as és 1850-es táblázatokból bizonyos igazságokat vettünk elő, nem azért, hogy azokat ezen a ponton biblikusan megvédjük, hanem hogy megállapítsuk: Ellen White támogatja ezeket az igazságokat. Állításunk szerint, ha elutasítjátok ezeket az alapvető igazságokat, egyúttal a Prófétaság Lelkét is elutasítjátok. Ezt először a jegyzőkönyvben kívánjuk rögzíteni.

A millerita történelem és az éjféli kiáltás áttekintése

Első előadásunkban felvázoltuk a milleriták történetét, az 1798-tól 1844-ig terjedő útjelzőket. Legutóbbi előadásunkban közelebbről megvizsgáltuk a késedelem idejétől az ajtó 1844. október 22-én bekövetkezett bezárásáig tartó történetet, és ezt az időszakot az Éjféli Kiáltásként azonosítottuk. Az Éjféli Kiáltás az 1844. augusztus 12–17. között tartott exeteri táborgyűlésen lépett be a történelembe, és 1844. október 22-éig tartott. A késedelem ideje, amely 1844 márciusában kezdődött, az Éjféli Kiáltás részét képezi, valamint annak a megtisztítási folyamatnak, amely egy népet készített elő üzenetének hirdetésére.

Reméltük, hogy tegnap ezt megalapozhatjuk szívetekben és elmétekben. Isten Igéjében a késedelem idejére vonatkozó valamennyi szemléltetés a világ végéről szól. Ellen White az 1Korinthus 10:11-hez fűzött megjegyzésében ezt mondja: „Az ősi próféták mindegyike inkább a mi napunkról szólt, mint arról az időről, amelyben élt.” Az 1Korinthus 10:11 ezt mondja: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk: megírtak pedig a mi intésünkre, akikhez a világ vége érkezett.” A milleriták története annak a története, ami a világ végén fog végbemenni. A késedelem idejéről és arról, ami azt követi, szóló mindezek a bibliai történetek azt szemléltetik, ami a millerita késedelem idején és az Éjféli Kiáltásban fog végbemenni. Meg kell értenünk ezeket a dolgokat, mert a történelem meg fog ismétlődni.

A 2520: Ellen White jóváhagyása

Ezek a táblázatok az első kérdéssel foglalkoztunk, jóllehet erről nem sok említés történt. Az első tanítás, amelyről meg kívánjuk mutatni, hogy Ellen White egyértelműen támogatja a 2520. Az első két előadás arra lett felépítve, hogy elvezessen bennünket idáig. Holnap reggel megkezdjük e táblázaton a „Daily” vizsgálatát.

Emlékezés az Úr vezetésére és tanítására

Kezdjük az Életképek 196. oldalával: „Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve ha elfeledjük azt az utat, amelyen az Úr vezetett bennünket, és az Ő tanítását a múltbeli történelmünkben.” Az egyetlen dolog, amittől a kereszténynek a jövőre nézve félnie kell, az az, hogy letér az ösvényről és elvész. Attól kell tartani, hogy nem nyeri el az örök életet. Itt White testvérnő azt mondja, hogy a jövőt illetően semmitől sem kell félnünk, kivéve két dolgot. Ez az adventizmusban a Prófétaág Lelkének egyik közismert szakasza, mégis ritkán hallani bárkitől is részletes kifejtést arról, milyen vezetésre és milyen tanításokra utal.

Meg fogjuk mutatni, hogy az az elővezetés, amelyre utal, az Éjféli Kiáltás története. Az Éjféli Kiáltás történetében Krisztus vezette népét a késedelem idején, az Éjféli Kiáltás érkezésekor és kihirdetésekor, valamint az ajtó bezárásakor 1844. október 22-én. Ezt a történelmet úgy rendelte el, hogy olyan népet formáljon, amely hit által beléphet Vele a Szentek Szentjébe. Félni kell őrizkednünk attól, hogy elfeledjük ezt a meghatározott történelmet, valamint az Ő tanításait.

Meg fogjuk mutatni, hogy volt egy meghatározott tanítás, amely létrehozta az Éjféli Kiáltást. Ez a tanítás nem az Oszmán Birodalom 1840. augusztus 11-i összeomlása volt, sem nem a halottak állapota, amely a Második Angyal Üzenetének történetében jelent meg a millerita történelemben. A millerita történelemben egy meghatározott tanítás hozta létre az Éjféli Kiáltást, ahol az Úr vezetett, és semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy megfélemedezünk az Ő vezetéséről és az Ő tanításáról.

Azt állítjuk, hogy mind vezetésének, mind tanításának jelképe az Éjféli Kiáltás. Olvassuk el ismét ezt a részletet Ellen White első látomásából:

Ezen az ösvényen az adventnép a város felé haladt, amely az ösvény túlsó végén volt. Mögöttük, az ösvény kezdeténél, fényes világosság volt felállítva, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az éjféli kiáltás. Ez a világosság végig beragyogta az ösvényt, és világosságot adott lábaiknak, hogy meg ne botoljanak. Ha tekintetüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. De hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még nagyon messze van, és arra számítottak, hogy már korábban bejutnak oda. Ekkor Jézus bátorította őket azzal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely végighullámozott az adventcsapat felett, és ők ezt kiáltották: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten volt az, aki ilyen messzire vezette őket.

Tagadják az Éjféli Kiáltást, és az Éjféli Kiáltással összefüggésben azt állítják, hogy az Úr nem vezette őket az Éjféli Kiáltásban. Tagadják Isten vezetését az Éjféli Kiáltásban.

A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétség borította, megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, majd letértek az ösvényről, és alázuhantak az alattuk levő sötét és gonosz világba.

Az éjféli kiáltás összefüggésében

Még egyszer megvizsgáljuk az Éjféli Kiáltás történetét, hogy összefüggéseibe helyezzük, mielőtt a 2520-zal foglalkoznánk.

A Nagy Küzdelem, 391–395. oldaláról: „Amikor elmúlt az az idő, amelyre kezdetben az Úr eljövetelét várták, 1844 tavaszán” — ez a késedelem ideje, az első csalódás — „azok, akik hittel tekintettek megjelenése elé, egy ideig kétely és bizonytalanság közé kerültek. Míg a világ úgy tekintett rájuk, mint akik teljes vereséget szenvedtek, és megbizonyosodott róluk, hogy téveszmének hódoltak, vigasztalásuk forrása továbbra is Isten Igéje volt. Sokan tovább kutatták az Írásokat, újból megvizsgálva hitük bizonyítékait, és gondosan tanulmányozva a próféciaikat, hogy további világosságot nyerjenek.”

Ha sokan tették ezt, az azt jelenti, hogy voltak olyanok is, akik nem. Nem azt mondja, hogy „ők”, hanem azt, hogy „sokan” — itt két csoportról van szó.

Álláspontjukat alátámasztó bibliai bizonyágtétel világosnak és döntőnek tűnt. Félre nem érthető jelek mutattak arra, hogy Krisztus eljövetele közel van. Az Úr különleges áldása, amely egyaránt megnyilvánult a bűnösök megtérésében és a keresztények közötti lelki élet megújulásában, arról tett bizonyágot, hogy az üzenet a Mennyből való. És bár a hívők nem tudták megmagyarázni csalódásukat, mégis bizonyosak voltak abban, hogy Isten vezette őket korábbi tapasztalatukban.

Azokba a próféciaikba szöve, amelyeket ők a második advent idejére vonatkozóknak tekintettek, olyan tanítás is volt, amely különösen az ő bizonytalanságuk és feszült várakozásuk állapotához volt szabva, és arra bátorította őket, hogy hitben türelmesen várjanak, mert ami most értelmük előtt homályos volt, a kellő időben világossá lesz.

Abban a bekezdésben ez áll: „Összefonódva azokkal a próféciaikkal, amelyeket ők a második advent idejére vonatkozóknak tekintettek . . .” Mely próféciaikról hitték, hogy a Második Adventre vonatkoznak? A 2520-ról, a 2300-ról és az 1335-ről. Úgy hitték, hogy e három időprófécia mindegyike 1843-ban ér véget, és ez volt a Második Advent.

E próféciaik között volt a Habakuk 2:1–4 prófécijája is: „Örhelyemre állok, és felállok a bástyára, és figyelek, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek feddésekre. Az Úr pedig válaszolt nekem, és ezt mondta: Írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert e látomás még a kijelölt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késlekedik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Íme, felfuvalkodott annak lelke, nem igaz őbenne; az igaz pedig az ő hite által él.”

Már 1842-ben e prófécia ama utasítása, hogy „írd fel a látomást, és vésd táblákra világosan, hogy könnyen elolvasható legyen”, arra indította Charles Fitchet, hogy egy prófétai ábrát készítsen Dániel és a Jelenések látomásainak szemléltetésére. Ezen ábra kiadását a Habakuknak adott parancs beteljesedésének tekintették. Senki sem vette azonban akkor észre, hogy ugyanebben a próféciaiban a látomás beteljesedésében mutatkozó látszólagos késedelem — egy késlekedési idő — is szerepel. A csalódás után ez az ige igen jelentőségteljessé vált: „Mert e látomás meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem csal; ha késik is, várj rá, mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. . . . Az igaz pedig hitből él.”

Az 1843-as táblázat és a prófétaság Lelke

Nem számít, hogy rendszeres munkát vagy nem rendszeres munkát végzel — ezek Ellen White kifejezései a konferenciai munkára, illetve az önfenntartó munkára. Akár az adventizmus vezető önfenntartó szolgálataihoz fordulsz, akár a Generálkonferenciához vagy a Biblical Research Institute-hoz, ha megkérdezed őket az 1843-as Tábláról, ezt fogják mondani: „Sok hiba van ezen a Táblán.” Nem értenek egyet Ellen White-tal, aki azt mondja, hogy az Úr kezét „egy tévedésen” tartotta e Tábla egyes számai között.

De önmagukat Isten Igéjével is szembehelyezik. Habakuknál ez áll, hogy ez a látomás „... nem hazudik”. Az a látomás, amelyet az Úttörőknek az 1843-as Táblázatra kellett felhelyezniük, és amelyet fel is helyeztek, Habakuk 2 beteljesedése. Ezt a látomást kellett erre a Táblázatra helyezniük, és Habakuk 2 azt mondja, hogy ez a látomás „... nem hazudik”. Ezért, amikor azt mondjátok, hogy ez a Táblázat „tele van hibákkal”, akkor mind a Prófétaság Lelkével, mind pedig a Bibliával szembehelyezkedtek.

Ezékiel prófécijának egy része szintén erőnek és vigasztalásnak forrása volt a hívők számára: „És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Micsoda közmondás ez, amely nálatok Izráel földjén járja, mondván: Elhúzódnak a napok, és semmivé lesz minden látomás? Azért mondd nekik: Így szól az Úr Isten... Közel vannak a napok és minden látomás beteljesedése... Mert én szólok, és amely igét szólok, az meglesz; nem halasztatik tovább.” „Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ez lát, sok napra való, és távoli időkről profétál. Azért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Semmi sem halasztatik el többé az én igéimből, hanem a beszéd, amelyet szólok, meglesz.” Ezékiel 12:21–25, 27, 28.

Az imádók két csoportja

Figyeljük meg, hogy az imádók két csoportjáról beszél. Azt mondja, hogy sokan, amikor ez a csalódás bekövetkezett, tovább tanulmányozták a próféciaikat, ami arra utal, hogy volt egy csoport, amely nem folytatta. További világosságot fogunk kapni a két csoport közötti különbségről.

Habakuk 2:1–4 beteljesedése ez az 1843-as tábla és az 1850-es tábla. Már Habakuknál is a 4. vers azt mondja, hogy az igaz az ő hite által él, és akinek szíve felfuvalkodott. Kétféle imádót ír le. Az Éjféli Kiáltás története kétféle imádót hoz létre, és Habakuk ezekhez a két osztályhoz szól.

A következő bekezdésben, miután Habakuk 2-re és Ezékielre utal, megnevezi az egyik csoportot: „a várakozók”. Kik a várakozók? Ők azok, akik Dániel 12-t teljesítik: „Boldog, aki vár, és eljut az 1335 napig.” Ez a csoport a várakozóké.

A várakozók örvendeztek, abban a hitben, hogy Ő, aki kezdettől fogva ismeri a véget, alátétekintett a korszakokon át, és előre látva csalódásukat, bátorításnak és reménységnek szóló igéket adott nekik.

Felkeresett bennünket egy testvérnő, aki néhány éve valamelyik kelet-európai országban szolgált. Onnan származott, az Egyesült Államokba költözött, majd amikor megértette ezt az üzenetet, visszaköltözött. Ellenállással kellett szembenéznie, korábbi gyülekezeti családja pedig felvette a

kapcsolatot az országában lévő vezetőséggel, hogy „zárják be előtte az ajtót”. Nemrégiben azonban az Úr megnyitotta számára az ajtót, hogy csoportoknak megossza ezt az üzenetet.

Ma kora reggel telefonált, és közölte, hogy az egyik akadály a közlekedés volt. Szükségük volt egy autóra, hogy utazhassanak és taníthassák ezt az üzenetet, de nem rendelkeztek a szükséges anyagi fedezettel. Amint megérkeztek erre a helyre, az Egyesült Államokból való barátaik, akiket az Úr indított erre, elegendő pénzt küldtek egy autó megvásárlására.

Ilyen tapasztalatban volt részük a csalódottaknak. Csalódottak voltak, de az Úr az Írásokhoz vezette őket, hogy bátorítsa őket, ezt mondván: „Ez a csalódás az én vezetésem alatt történt. Csak haladjatok tovább.”

Ha nem lettek volna az Írásnak olyan szakaszai, amelyek arra intették őket, hogy türelemmel várjanak, és szilárdan ragaszkodjanak Isten szavába vetett bizodalomukhoz, hitük abban a megpróbáltatásos órában összeomlott volna.

A tíz szűz példázata és a késedelem ideje

Figyeljük meg, miként kapcsolja össze White testvér a Tíz Szűz példázatát Habakuk 2. fejezetével, mivel mindkettő késedelem idejéről és az imádók két osztályáról szól.

A Máté 25-ben feljegyzett, a tíz szűzről szóló példázat szintén az adventnép tapasztalatát szemlélteti. Máté 24-ben Krisztus, tanítványainak arra a kérdésére válaszolva, hogy mi lesz eljövételének és a világ végének jele, rámutatott a világ és az egyház történelmének néhány legfontosabb eseményére első adventjétől második adventjéig; nevezetesen Jeruzsálem pusztulására, az egyház nagy nyomorúságára a pogány és pápai üldözések alatt, a nap és a hold elsötétedésére, valamint a csillagok lehullására. Ezután szólt királyságában való eljöveteléről, és elmondta azt a példázatot, amely a szolgák két osztályát írja le, akik várják az ő megjelenését. A 25. fejezet ezekkel a szavakkal kezdődik: „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa tíz szűzhöz.” Itt az utolsó napokban élő egyház kerül szemünk elé,

Most ezt a millerita történelemre alkalmazza, de figyeljük meg, mit mond — „Itt szemünk elé tárul az utolsó napokban élő egyház” — ki „az utolsó napokban élő egyház”? Mi vagyunk azok.

Ugyanaz, amire a 24. fejezet végén rámutat. E példázatban tapasztalatukat egy keleti menyegző eseményei szemléltetik. „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa tíz szűzhöz, akik vették az ő lámpásaikat, és kimentek a vőlegény elé. Öt pedig közülük bölcs volt, és öt balga. A balgák ugyanis, amikor vették lámpásaikat, nem vittek magukkal olajat; a bölcsök pedig vittek olajat edényeikben lámpásaikkal együtt. Mivel pedig a vőlegény késett, minnyájan elszunnyadtak és elaludtak. Éjfélkor pedig kiáltás támadt: Íme, jön a vőlegény; menjetek ki elébe.”

Krisztus eljövetele, amint azt az első angyal üzenete hirdette, a vőlegény érkezése által volt jelképezve. Az Ő közeli eljövételének hirdetése nyomán bekövetkező széles körű reformáció megfelelt a szűzek kivonulásának. Ebben a példázatban, miként a Máté 24-ben is, két csoport jelenik meg. Mindnyájan magukhoz vették lámpásaikat, a Bibliát, és annak világosságánál indultak el a Vőlegény elé. Ám míg a balgák olaj nélkül vették magukhoz lámpásaikat, a

bölcsek olajat vittek edényeikben. A bölcsek elnyerték Isten kegyelmét, a Szentlélek újjászülö, megvilágosító erejét, amely igéjét lámpássá tette lábuk előtt. Ők azért tanulmányozták az Írásokat, hogy megismerjék az igazságot, és komolyan törekedtek a szív és az élet tisztaságára. Ezeknek személyes tapasztalatuk volt, valamint hitük Istenben és az Ő igéjében, amelyet sem csalódás, sem késelem meg nem dönthetett. Mások indulatból cselekedtek, testvéreik hitére támaszkodva, jó érzésekkel megleégedve, de nélkülözve az igazság alapos ismeretét vagy a kegyelem valódi munkáját. Nem voltak felkészülve a késelemre és a csalódásra. Amikor a próbatételek eljöttek, hitük elhanyaglott, és lámpásaik fénye kialudt.

„Miközben a völegény késett,” mikor késett a Völegény? 1844. március 22-én. Késik. Mi fog most történni? Ez a két csoport most nyilvánvalóvá lesz.

Amikor elfeledkezünk az Éjféli Kiáltásról, és letérünk az ösvényről az alatt levő gonosz világba, azzal azt mutatjuk meg, hogy nem értjük az evangéliumot. Az Örökkévaló Evangélium Krisztusnak az a munkája, amelynek során az imádók két osztályát hozza létre, egy próbatételül szolgáló prófétaí üzenet alapján. A késelem idejétől az ajtó bezárásáig ez az Örökkévaló Evangélium tetőpontja. Itt az Úr a késelem idején két osztályt vesz, és igyekszik őket Önmagával együtt az ítéletbe vezetni, majd próbára tevő folyamaton viszi át őket, hogy bebizonyosodjék, vajon valóban van-e olajuk, vagy sem. Ez Krisztus ama munkájának tetőpontja, amelyben elválasztja az aranyat a salaktól, a búzát a konkolytól, a bölcseket a balgáktól.

„Mikor pedig a völegény késett, mindnyájan elszunnyadának és aluvának.” A völegény késelemre azt a időmúlást jelképezi, amikor az Urat várták, a csalódást és a látszólagos haladékot. E bizonytalanság idején a felszínesek és a félszívűek érdeklődése hamar ingadozni kezdett, és erőfeszítéseik alábbhagytak; azoknak azonban, akiknek hite a Biblia személyes ismeretén alapult, szikla volt a lábuk alatt, melyet a csalódás hullámai nem moshattak el. „Mindnyájan elszunnyadának és aluvának”; az egyik csoport közönyben és hitének elhagyásában, a másik csoport pedig türelmesen várva, míg világosabb világosság adatik. Mindazonáltal a próba éjszakájában az utóbbiak is bizonyos mértékig elveszíteni látszottak buzgalmukat és odaadásukat. A félszívűek és felszínesek többé nem támaszkodhattak testvéreik hitére. Kinek-kinek önmagáért kell megállnia vagy elbuknia.

Amikor bekövetkezett a csalódás, a két csoport különböző módon kezdett el szunnyadni; de még a bölcs szüzek is elveszítettek valamit buzgóságukból. Az Úr ebben is vezetett, hogy amikor az Exeter-i táborgyűlésen felhangzott az Éjféli Kiáltás üzenete, munkát vigyen véghez közöttük.

A próbatétel folyamata: a késelem ideje és az éjféli kiáltás

A Prófétaság Lelke 4. kötetének 228. oldaláról: Emlékezzetek arra, hogy ez a folyamat — az Éjféli Kiáltás, a késelem idejétől az ajtó bezárásáig — az Úr népének próbára tétele. Az Éjféli Kiáltás az exeteri tábori összejövetelen, annak hirdetésében 1844. október 22-éig, csupán egy része ennek a történetnek. Nem választható el a késelem idejétől, amely előkészíti az Éjféli Kiáltás hatását az imádók két osztálya között. Meg kell értenetek az Éjféli Kiáltást, mert ha nem értitek meg, letértek az ösvényről.

„Isten úgy rendelte, hogy próbára tegye népét. Keze elfedezett egy tévedést a prófétai időszakok kiszámításában. Az Ő keze, az Úr keze elfedezett egy különös tévedést a prófétai időszakok”, többes számban, „kiszámításában. Az adventisták nem fedezték fel a hibát, és legtanultabb ellenfeleik sem fedezték fel azt. Az utóbbiak ezt mondták: „A prófétai időszakok kiszámítása helyes. Valamilyen nagy esemény küszöbön áll; de nem az, amit Miller úr megjövendöl; a világ megtérése lesz az, és nem Krisztus második adventje.””

A várakozás ideje elmúlt, és Krisztus nem jelent meg népe megszabadítására. Azok, akik őszinte hittel és szeretettel várták Üdvözítőjüket, keserű csalódást éltek át. Az Úr azonban véghezvitte szándékát: próbára tette azok szívét, akik azt vallották, hogy az Ő megjelenését várják. Köztük sokan voltak olyanok, akiket inkább a félelem indított, mint az igazság iránti szeretet. Amikor a várt esemény nem következett be, ezek az emberek kijelentették, hogy nem csalódtak; soha nem hitték, hogy Krisztus eljön. Ők voltak az elsők között, akik gúnyolták az igaz hívők bánatát.

Ez volt az Úr szándéka. Nincs mitől félnünk a jövőben, kivéve ha elfelejtjük, miként vezetett bennünket az Úr a múltban átélte tapasztalataink során, és nincs mitől félnünk, csak attól, hogy elfelejtjük az Úr tanításait, amelyeket múltbeli tapasztalatainkban kaptunk. Azt állítjuk, hogy ezt a vezetést nem lehet elválasztani az Ő tanításától.

James White és Ellen G. White életrajzai, 1888, 186–187. oldal: „Isten népét az idő múlása által próbára tette és megvizsgálta 1843-ban. A tévedést — egyetlen tévedést —, amelyet a prófétai időszakok kiszámításában elkövettek, nem fedezték fel azonnal még azok a tanult férfiak sem, akik ellenezték azok nézeteit, akik Krisztus eljövételét várták. E nagy tudósok kijelentették, hogy Miller úrnak igaza van az idő kiszámításában, noha vitába szálltak vele azzal az eseménnyel kapcsolatban, amely e korszakot betetőzné. De ők és Isten várakozó népe egyaránt ugyanabban a tévedésben voltak az idő kérdésében.”

Teljes mértékben hisszük, hogy Isten bölcsességében úgy rendelte, hogy népét csalódás érje, amely igen alkalmas volt a szívek feltárására és a valódi jellemek kifejlesztésére — nem csupán szívük feltárására, hanem jellemük kiformálására is, oly módon, hogy az a pontig jusson, ahol nyilvánvalóvá válik a válság idején, amely az Éjféli Kiáltáskor következik be. Azok, akik az első angyal üzenetét Isten ítéleteitől való félelemből fogadták el, nem pedig azért, mert szerették az igazságot és örökségre vágytak a mennyek országában, most valódi mivoltukban mutatkoztak meg. Az elsők között voltak, akik gúnyt űztek a csalódottakból, akik őszintén vágyakoztak Jézus megjelenésére és szerették azt. Istennek ez a legátvizsgálóbb próbája feltárta azok valódi jellemét, akik a megpróbáltatás órájában hitük megtagadásával igyekeztek elhárítani maguktól a felelősséget és a megbélyegzést.

Akik csalódtak, nem maradtak sötétségben; mert amint buzgó imádságok között kutatták a prófétai időszakokat, feltárult a tévedés—az egyetlen tévedés—, valamint a prófétai ceruza vonalának követése a késelem idején át. Krisztus eljövételének örömteli várakozásában a látomás látszólagos késelemét nem vették számításba, s ez szomorú és váratlan meglepetés volt. Mégis éppen e próba igen szükséges volt ahhoz, hogy az igazság őszinte hívőit kifejlessze és megerősítse. A késelem ideje igen szükséges volt. Nemcsak arra szolgált, hogy bemutassa a két csoportot, és kezdetét vegye jellemük kibontakozása, amely majd az Éjféli Kiáltás történetében az ajtó

bezárásáig nyilvánvalóvá lesz, hanem arra is szükséges volt, hogy megerősítse azokat, akik a kérdés eldöntésében a helyes oldalon fognak állni. Nem lehet elválasztani a késedelem idejét az Éjféli Kiáltástól vagy az ajtó bezárásától.

Amikor tagadod az Éjféli Kiáltást, éppen ezt a történelmet tagadod. Az Éjféli Kiáltás nem pusztán Samuel Snow üzenete az exeteri táborgyűlésen; ez a késedelem idejének tapasztalata. Ide vezette az Úr az övéit. Nincs mitől félnünk a jövőt illetően, kivéve ha megfedkezünk az Úr vezetéséről a múltbeli történelmünkben — a késedelem idejének és az Éjféli Kiáltásnak erről a történelméről, ahol a millerita történelemben tetőpontra juttatja az Örökkévaló Evangéliumot, és az imádók két csoportját hozza létre.

Korai írások, 74. oldal: „Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.”

A törvénytelenység titka és a próbatétel folyamata

Ha lenne időnk, megvizsgálhatnánk a törvénytelenység titkát. A törvénytelenység titkának egynél több helyes meghatározása is lehet, itt azonban Sátánnak arra a munkájára utal, amelyben a szent történetekben, ahol az Úr próbára teszi népét, a rosszat a jóval, az igazságot a tévedéssel elegyíti. A Szentírás azon szent történeteiben, ahol az Úr próbatételi folyamat elé állítja népét, mindig látni fogjátok a törvénytelenység titkát — Sátán tevékenységét az igazság és a tévedés elegyítésében. Amikor az emberek ehhez a próbatételi ponthoz érkeznek, a törvénytelenység titka elhomályosította a kérdéseket.

Amikor elérkezett Noé próbatételének ideje, a Biblia azt mondja nekünk, hogy azt megelőzően a Sátán magva összekeveredett Isten magvával. Ez okozta, hogy Noé idejében beteljesedjék a gonoszság titka, amely a Teremtés könyvében úgy jut kifejezésre, hogy az Isten fiai feleségül vették az emberek leányait — a két mag összekeveredése, a gonoszság titka, amely megelőzi Noé próbatételét.

Mózes és a Vörös-tenger próbatétele kapcsán az Írás leírja, miként rontotta meg Izraelt, akit a Vörös-tengernél és a Sínainál próba ér majd, Egyiptom tanítása, miután oly sokáig ott időzött. Ez volt a törvénytelenység titka — a sátáni tanítások befolyása alá kerülni.

A zsidók idejében a görög tanítások készítették elő az utat ahhoz, hogy a Szanhedrin elutasítsa az ő vizsgálati folyamatukat.

A millerita történelemben a protestáns egyházakban levő milleriták éppen a pápai befolyás 1260 évéből jöttek ki, amely a tiszta magot a tisztátalan maggal megrontotta, és így a gonoszság egy titkát hozta létre, amely megelőzte a millerita történelem próbatételét.

Ez a törvénytelenységnek mindig jelen lévő titka.

Ha tanulmányozni akarod, miként működik a törvénytelenység titka, lapozz a Pátriárkák és próféták első fejezetéhez. White testvérnő elmondja nekünk, miként vitte véghez Sátán a törvénytelenység

titkát a mennyben. A mennyben próba következett, amelyben megmutatkozott, mely angyalok maradnak, és melyek távolíttatnak el; és Sátán már ott, a mennyben, e próbatételi folyamat előtt munkálta a törvénytelenység titkát.

Sátán ezt úgy tette, hogy kételyt sugallt, a maga szavát Isten Igéje fölé helyezte, és ami még fontosabb, másokat indított arra, hogy hamis tanításait hangoztassák — ez baljós tevékenység. Kételyt ébresztene az elmédben, aztán te kimennél, és ezt a kételyt egy csoport előtt kifejeznéd. Ha bárki panaszt emelne e kétely miatt, nem ellene panaszkodna, hanem ellened.

Nemrég egy lelkész Spokane-ban, Washington államban, az Early Writings 74. oldaláról szólva ezt mondta: „Ellen White korának szótárához, a Webster-szótárhoz fordultam, és a figures nem jelent semmit, ami a számtannal kapcsolatos volna.” A legtöbb ember, aki ezt hallotta, nem ellenőrizné, hanem elhinné neki. Legalábbis kétséget vetett afelől, hogy e szakaszban mit jelentenek a figures; valójában azonban hazudott. Webster 1828-as szótára ezt mondja: FIGURE, fn. A számtanban: számot jelölő írásjegy, mint 2, 7, 9.

Kételyt fejezett ki, azt a munkát végezve, amelyet a törvénytelenység titkaként ábrázol az Írás. Az adventisták számára azonosította — ha készek meglátni —, hogy a föld történelmének e korszakában az igazságot magadnak kell megértened, és nem emberekre hallgatnod; mert „... a törvénytelenység titkos bűne immár munkálkodik: ...”

Korai Írások, 74. oldal: „... hogy az ábrák olyanok voltak, amilyeneknek Ő akarta azokat, hogy keze rajtuk volt, és elfedett egy hibát némelyik ábrán, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg kezét el nem távolította.”

Ez félrevezetés, és a teológusok gyakran élnek vele. Ha meg akarod érteni, mit jelent egy szó a Bibliában vagy a Prófétaság Lelkében, nem a szótárakhoz fordulsz először; hanem a prófétához. Például Dániel a héber rum szót használja Dániel 8:11-ben, amelyet így fordítanak: „elvéteztet”. Az emberek azt gondolják, hogy ez azt jelenti: „eltávolított”, de Dániel még öt másik alkalommal használja a rum szót, és az soha nem azt jelenti, hogy „elvenni” — hanem azt, hogy „felemelni és felmagasztalni”. Ezért azt gondolni, hogy a rum Dániel 8:11-ben azt jelenti, hogy „elvenni”, annyi, mint a hagyományt követni, nem pedig azt, ahogyan Dániel használta ezt a szót.

Hasonlóképpen Ellen White esetében is: Ha azt akarod állítani, hogy az Early Writings, 74. oldalán a „figures” művészi alakokat vagy grafikákat jelent, mondhatod ezt: „Az Ellen White korabeli szótár nem mondja, hogy a figures számtant jelent”, bízva abban, hogy a legtöbb ember ezt nem fogja ellenőrizni. Ám ha mégis megtennék, azt találnák, hogy a figures valóban számtant jelent.

De elsőként magához Ellen White-hoz fordulunk: mit ért ő a számadatok alatt? A Korai írások 74. oldalán ezt mondja: „Kezét ráhelyezte, és eltakart egy tévedést némely számadatban”, a 236. oldalon pedig ezt mondja: „Kezével elfedett egy tévedést a prófétai időszakok kiszámításában.” A prófétanő egyértelművé teszi, hogy szóhasználatában a számadatok a prófétai időszakokat jelentik — a számítást, nem pedig a rajzolatot.

Tehát mi fölött tartotta az Úr a kezét? Egy tévedés fölött tartotta a kezét a prófétai időszakok kiszámításában — a számadatok fölött.

Ellen White jóváhagyása a 2520-ra vonatkozóan

Ez a csattanó. Sokan ugyanazt az üzenetet képviselik, amelyet mi is, és én támogatom őket. De amikor az 2520-ról van szó, és arról, hogy Ellen White érvényes próféciaának tartotta-e azt, ez az érv — ez a bizonyíték, és innen kell kiindulni. Minden más érv érvényes és igaz, de ez a kiindulópont.

A Korai írások 74. oldalán, ahol azt mondja, hogy az Úr kezét rajta tartotta egyes számadatokban előforduló tévedésen, ugyanebben a könyvben, a 236. oldalon meghatározza, mit jelent ez: „Láttam Isten népét, amint örömteli várakozással tekintettek Uruk elé. De Istennek az volt a szándéka, hogy próbára tegye őket.” A késelem idejéről, az első csalódásról beszél.

Nem az 1844. október 22-i Csalódásról beszél, mert ott is próbára fognak tétetni; hanem itt a késelem idejéről szól: „Isten úgy tervezte, hogy próbára tegye őket.” „Kezével elfedett egy tévedést a prófétai időszakok kiszámításában.” Miképpen akarta őket a késelem ideje által próbára tenni? Úgy, hogy kezét a prófétai időszakokra vonatkozó értelmük fölött tartotta. Nincs mitől félnek a jövőt illetően, kivéve ha elfelejtjük, miként vezetett bennünket az Úr a múltban, a milleriták történetében és tanításaiban.

E prófétai időszakokra vonatkozó tanítások idézték elő a késelem idejét. „Kezével elfedett egy tévedést a prófétai időszakok kiszámításában. Azok, akik Urukat várták, nem fedezték fel ezt a tévedést” — egyetlen tévedést — „és a legtanultabb férfiak sem, akik az idő ellen foglaltak állást, nem látták meg azt. Isten úgy rendelte, hogy népének csalódással kelljen szembesülnie. Az idő elmúlt, és akik örömteli várakozással tekintettek Megváltójuk elé, szomorúak és csüggedtek lettek, míg azok, akik nem szerették Jézus megjelenését, hanem félelemből fogadták el az üzenetet, örültek annak, hogy nem jött el a várt időben. Hitvallásuk nem érintette a szívet, és nem tisztította meg az életet. Az idő elmúlása igen alkalmas volt arra, hogy az ilyen szíveket nyilvánvalóvá tegye. Ők voltak az elsők, akik elfordultak, és gúnyolták a bánkódó, csalódottakat, akik valóban szerették Megváltójuk megjelenését. Láttam Isten bölcsességét abban, hogy próbára tette népét, és alapos vizsgálatnak vetette alá őket, hogy kiderüljön, kik azok, akik a megpróbáltatás órájában meghátrálnának és visszafordulnának.”

Jézus és az egész mennyei sereg együttérzéssel és szeretettel tekintett azokra, akik édes várakozással vágytak meglátni Őt, akit lelkük szeretett. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy megtartsák őket megpróbáltatásuk órájában. Azok, akik elmulasztották befogadni a mennyei üzenetet, sötétségben maradtak, és Isten haragja felgerjedt ellenük, mert nem akarták elfogadni a világosságot, amelyet a mennyből küldött nekik. Azok a hűséges, csalódottak, akik nem tudták megérteni, miért nem jött el Uruk, nem maradtak sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezették, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze elvétel a számokról, és a tévedés — egyetlen tévedés — megmagyaráztott.

Itt megmagyarázza az 1843-as Chartán szereplő számadatokban rejlő tévedést, és már korábban meghatározta, hogy e számadatok a prófétai időszakokat jelképezik. „Megértették, hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek, és hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyeket annak igazolására hoztak fel, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyították, hogy azok 1844-ben

érnek véget.” A vita ezzel lezárult! Ellen White jóváhagyásának pecsétjét helyezi a 2520-ra.

Az 1843-as táblázaton csupán három olyan prófétai időszak szerepelt, amelyekről úgy értették, hogy 1843-ban végződtek: az 1335, a 2520 és a 2300. Isten kezét egy tévedés fölött tartotta egyes számításokban — e táblázat prófétai időszakaiban — mindaddig, amíg kezét el nem vonta. Amikor kezét elvonta, a hűségesen várakozókat arra vezette, hogy ismét tanulmányozzák a prófétai időszakokat, és azt találták, hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyek arra indították őket, hogy azt hirdessék: a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, akkor már annak bizonyítékául ismertettek fel, hogy ezek közül kettő 1844-ben végződött.

Az 1335 508-ban kezdődik és 1843-ban ér véget. A 2520 Kr. e. 677-ben kezdődik, és érinti az év teljessége. Az úttörők úgy gondolták, hogy 1843-ban ér véget, de később megértették, hogy ugyanaz a bizonyíték, amely arra vezette őket, hogy 1843-at jövendöljék meg, azt bizonyította, hogy a 2520-as prófécia 1844-ben ért véget. A 2300-as prófécia Kr. e. 457-ben kezdődik, és úgy gondolták, hogy 1843-ban ér véget, de a csalódás után, a prófétai időszakok tanulmányozása révén felismerték, hogy 1844-ben ért véget.

Mindössze három próféciaíráról állították, hogy 1843-ban ér véget, és ezek közül az egyik valóban akkor ér véget: az 1335. Ez a prófécia nem az, amely fölött az Úr rajta tartotta kezét. Ez a Milleriták történetét jelöli meg a késedelem idejétől az éjféli kiáltáson át egészen 1844. október 22-ig.

A tegnapi előadásban ezzel az Ellen White-idézettel fejeztük be: „Áldottak a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.” Ez azt jelenti: „Áldott, aki eljut 1843-hoz.” A következő bekezdésben ezt mondja: „Az üzenet adatott. És nem szabad késedelemnek lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljesednek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Hamarosan Isten rendeléséből olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel megáll a maga sorsában, hogy bizonyosságát tegye.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

Dániel, amint a maga sorsrészében áll, a Dániel 12 13. verse. „Boldogok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak” a 12. vers. Ellen White isteni magyarázatát adja a Dániel 12:12–13-hoz, mondván, hogy ezek a versek nem időpróféciaíráról szólnak, hanem egy olyan tapasztalatról, amely magában foglalja 1843-at és 1844-et, s amelyet 1843 félreértése idézett elő, és amely késedelmi időt eredményez. Amikor eljön a késedelmi idő, „boldog, aki vár.” Jóllehet a látomás késik, várj reá. Boldog az, aki hűségesen vár a Késedelmi Időtől addig, míg az ajtó bezáratik. Amit a hűségesek 1843-ban és 1844-ben látnak, olyan áldás, amely bevezeti őt a Szentek Szentjébe.

Az 1335-ös prófécia 1843-ban ért véget, jelezve az Éjféli Kiáltás eljövételét. A 2520-as és a 2300-as prófétai időszak 1844-ben ér véget. Ellen White azt mondja, hogy ugyanaz a bizonyíték, amely arra vezette őket, hogy hirdessék: a 2520, a 2300 és az 1335 1843-ban ér véget, akkor úgy ismertetett fel, hogy bizonyítsa: ezek 1844-ben fognak lezárulni.

Isten Igéjének világossága rávetült helyzetükre, és felfedezték a késedelem idejét: „Ha pedig késik is [a látomás], várj rá.” Krisztus közeli eljövele iránti szeretetükben szem elől tévesztették a látomás késedelmét, amely arra volt rendelve, hogy nyilvánvalóvá tegye az igazán várakozókat. Ismét volt egy időpontjuk. Mégis láttam, hogy közülük sokan súlyos csalódásuk fölé nem tudtak annyira felemelkedni, hogy birtokába jussanak annak a buzgóságnak és erőnek, amely 1843-ban hitüket jellemezte.

Sátán és angyalai diadalmaskodtak felettük, és azok, akik nem akarták elfogadni az üzenetet, gratuláltak maguknak előrelátó ítélőképességükhöz és bölcsességükhöz azért, hogy nem fogadták el a csalárdságot, amint ők nevezték. Nem vették észre, hogy Isten tanácsát vetették el önmagukra nézve, és Sátánnal és angyalaival egyesülve munkálkodtak azon, hogy megzavarják Isten népét, amely a mennyből küldött üzenetet élte meg.

Ebben a történetben az imádók két osztálya van. A hűtlen osztály gúnyt űz a várakozókból, a várakozókat azonban visszavezetik a prófétai időszakokhoz, és megértik, hogy ugyanaz a bizonyíték, amely arra vezette őket, hogy az 2520 és a 2300 végét 1843-ban azonosítsák, azt bizonyította, hogy azok 1844-ben értek véget.

Jóllehet a várakozók ezt felismerték, nem égtek úgy az Úrért, mint az első csalódás előtt. Az Éjféli Kiáltás üzenete nyomán ismét lángra lobbannának. A várakozók már az Éjféli Kiáltás előtt megértették 1844-et, a próféciaik végét.

Az Éjféli Kiáltás üzenete lehetővé tette a várakozók számára, hogy azonosítsák 1844. október 22-ét. Ezzel az ismerettel többé nem csupán valamikor 1844-ben volt; hanem éppen ezen a napon, és ez adott erőt az üzenetnek.

Látod a folyamatot? Azok a tanítások, amelyek ezt a tapasztalatot létrehozzák, három prófécia: az 1335, a 2300 és a 2520.

Miután ezt felismerték, elkezdtek hirdetni: „Jöjjetek ki Babilonból.” Ez a második angyal üzenete.

Legyünk világosak: Mi ér véget a késedelem idején? Az 1843-as tábla használata. Ezt a táblát félretették, mert ekkorra már megértették, hogy az Úr 1844-ben jön el, míg a tábla 1843-at jelölt. Ezért a Második Angyal Üzenetének történetére nézve félretették a táblát.

Mi lesz az ő üzenetük a Második Angyal történetében? Az utolsó bekezdés megmagyarázza.

Ezen üzenet hívőit elnyomták az egyházakban. Egy ideig azok, akik nem akarták elfogadni az üzenetet, a félelem miatt vissza voltak tartva attól, hogy szívük érzületeit tettekre váltsák; de az idő múlása feltárta valódi érzéseiket. El akarták hallgattatni azt a bizonyágtételt, amelyet a várakozók kényszerítve éreztek magukat hordozni, tudniillik hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek.

Milyen prófétai időszakok? A 2520 és a 2300. Ez az ő üzenetük ebben a történelemben. Most pedig ezt mondják: „Megértettük! Ezek a próféciaik 1844-ig terjednek.” Az ő üzenetük az Éjféli Kiáltás történetében a 2520 és a 2300 éves próféciaik.

Egy ideig azokat, akik nem akarták befogadni az üzenetet, a félelem visszatartotta attól, hogy szívük érzelkeit cselekedetekben kifejezésre juttassák; de az idő elmúlása feltárta valódi érzéseiket. El akarták hallgattatni azt a bizonyágtételt, amelynek hordozására a várakozók kényszerítve érezték magukat, nevezetesen, hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek. A hívők világosan megmagyarázták tévedésüket — különös tévedésüket —, és előadták azokat az okokat, amelyek miatt 1844-ben várták Urukát. Ellenzőik semmiféle érvet nem tudtak felhozni az eléjük tárt erőteljes indokok ellen. Az egyházak haragja mégis fellángolt; eltökélték, hogy nem hallgatnak a bizonyítéokra, és kizárják a bizonyágtételt az egyházakból, hogy a többiek ne hallhassák azt.

Mi történik, amikor a 2520-at a 2300 nappal összefüggésben mutatod be? A millerita történelemben kizárnak a gyülekezetekből, és erőfeszítés történik annak az üzenetnek az elhallgattatására.

Akik nem merték visszatartani másoktól azt a világosságot, amelyet Isten adott nekik, az egyházakból kizárattak; de Jézus velük volt, és örvendeztek az Ő orcájának világosságában. Felkészültek a második angyal üzenetének befogadására.” Early Writings, 235–237.

Anélkül, hogy most a 2520-ról szóló tanulmányba bocsátkoznánk, azt igyekszünk megmutatni, hogy Ellen White jóváhagyásának pecsétjét helyezi a 2520-ra. Ha ezt nem látod, azért kell imádkoznod, hogy Jézus vegye le a hályogot a szemedről. Ellen White azt mondta, hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyek arra vezették őket, hogy 1843-at jelöljék meg, később úgy mutatkoztak meg, mint amelyek bizonyítják, hogy ezek a prófétai időszakok 1844-ben értek véget. A prófétai időszakokat, vagy számokat, mindig többes számban azonosítja. Az 1843-as táblázaton csak három olyan prófétai időszak van, amely 1843-ban ért véget.

Az az időszak, amely valóban 1843-ban végződik, az 1335; nyelvtani pontosság szerint ahhoz, hogy ő „számokról” és „prófétai időszakokról” beszélhessen, legalább két prófétai időszak szükséges. Ha pedig három van, és egyet elveszünk, akkor az általa jóváhagyott kettő a 2520 és a 2300, függetlenül attól, mit mond bárki más.

E történetben, beleértve az adventisták 1844. október 22-i nagy csalódását is, az Úr olyan tapasztalatot munkált, amelyben kizárattak az egyházakból, hogy ne emberek befolyására, hanem Isten Igéjére álljanak. Erre a tapasztalatra volt szükségük ahhoz, hogy meglegyen bennük a hit Jézus Krisztussal együtt belépni a Szentek Szentjébe. Ő tökéletesítette őket, hogy az Örökkévaló Evangéliumot befejezésre vigye.

Az úttörők bizonyágtétele: James White és Uriah Smith

Ezután két úttörő következik: James White és Uriah Smith. A modern teológusok elsősorban e két férfira hivatkoznak annak állítására, hogy James White 1863-ban elvetette a 2520-at, és hogy Uriah Smith az 1870-es és 1880-as években írt műveiben szintén elvetette azt.

Visszatérünk 1844-hez és az azt közvetlenül követő időszakhoz, hogy lássuk, miként írja le James White és Uriah Smith ugyanazt a történelmet, amelyet Ellen White az imént leírt. Ő a prófétai időszakokról beszél, valamint arról, hogy az Úr visszavonja kezét és felismerhetővé válik a

tévedés; és ugyanezt teszi ez a két úttörő is.

Ellen White nem mondja ki a „2520” vagy a „hét idő” kifejezést, Uriah Smith és James White azonban igen. Világossá teszik, hogy az e történetben elismert prófétai időszakok a 2520 és a 2300 voltak.

James White, Review and Herald, 1. kötet, 1851. július 9.: „Egy ellenvető ezt mondja: »Nem hiszem, hogy az éjféli kiáltás már elhangzott volna.« Mi sem hisszük, hogy az éjféli kiáltást mi hallottuk volna, vagy hogy azt valaha is hallani fogjuk. A Máté 25:6 kiáltása: »Ímé, jő a vőlegény«, a keleti menyegző történetéhez tartozik. De azt, hogy 1844 őszén adatott egy kiáltás, amelyet az egész adventtestület teljesen befogadott, s amely jól megfelel a példázat éjféli kiáltásának, nem volna szabad tagadniuk azoknak, akiknek abban tapasztalatuk volt.”

James White egy olyan történettel foglalkozik, amelyben emberek elutasítják az Éjféli Kiáltást, és letérnek az ösvényről. Erre válaszol, és ezt a történetet fogja tárgyalni.

Pontosan a megfelelő időben érkezett. A példázat kiáltása közvetlenül a késedelem, valamint a szunnyadás és alvás után hangzott fel. Ez a mi késedelmünket követte, miután csalódtunk, és akkor jutott a fülünkbe, amikor nyugvó állapotban voltunk. Ez a kiáltás felébresztette a tíz szüzet, és arra indította őket, hogy rendbe hozzák lámpásaikat. Ez pedig, a Lélek hatalmával kísérve, felrázta az advent népét, és arra indította őket, hogy úgy kutassák a Bibliát, mint soha azelőtt, továbbá hogy önmagukat és világi javaikat teljesen az Úrnak szenteljék. Azok, akik azt a kiáltást hirdették, hogy az Úr a hetedik hónapban, 1844-ben jön el, világosan látták, hogy a prófétai időszakok addig az időig terjednek; ezért a korábban az időszakokból bemutatott bizonyíték, amely azt volt hivatva igazolni, hogy az advent 1843-ban lesz, azt bizonyította, hogy 1844-ben lesz. Ekkor megláttuk a számítás ama módjában rejlő tévedést, amely a 2300 napot 1843-ban zárta le. Az advent ellen írók közül ezt egyikük sem látta meg. A Gondviselés keze eltakarta a tévedést addig, míg el nem jött az ideje annak, hogy láthatóvá legyen. A hiba abban állt, hogy 457 teljes évet vontak le a 2300-ból, ami 1843-at eredményezett, anélkül hogy számításba vették volna a Kr. e. 457. évnek azt a töredékét, amely már elmúlt, amikor a parancsolat kiment, amelytől a 70 hetet számítják.

„Gondolataink arra az időpontra irányultak, [1843-ra,] abból a tényből következően, hogy ha a különböző prófétai időszakokat azoktól az évektől számítjuk, amelyekre a legjobb kronológusok azoknak az eseményeknek a beteljesedését teszik, amelyek kezdetüket voltak hivatva megjelölni, akkor mindegyik úgy tűnt, hogy abban az évben ér véget.”

Most megmondja nekünk azokat a prófétai időszakokat, amelyekről úgy vélték, hogy 1843-ban végződnek.

„Ez azonban csupán látszólag volt így.” Csupán látszólag úgy, hogy 1843-ban értek véget. Azt fogják találni, hogy 1844-ben értek véget.

„A „hét időt”, vagyis a 2520 évet Manassé fogságba vitelétől számítjuk, amelyet a kronológusok nagy egyetértéssel Kr. e. 677-re tesznek.” Ezek voltak azok a prófétai időszakok, amelyekkel foglalkoztak. „Ezt az időpontot mindig is egyedülnek tekintettük, amelytől e korszak kezdetét számítani lehetett; és ha Kr. e. 677-et levonjuk a 2520 évből, Kr. u. 1843

marad. Mi azonban nem vettük észre, hogy mivel a 2520 év kitöltéséhez 677 teljes Kr. e. évre és 1843 teljes Kr. u. évre volna szükség, ez arra is kötelezne bennünket, hogy ezt az időszakot annyival 1844-be is kiterjesszük, amennyivel az Kr. e. 677 kezdetét követően megkezdődhetett.”

Azok a prófétai időszakok, amelyek során „a Gondviselés keze rajta tartotta kezét a tévedésen”, magukban foglalták a 2520-at is.

Uriah Smith: „Amint az idő túlhaladt 1843-on, sokan kezdték vizsgálni csalódásuk okait az általuk várt szabadulás évére vonatkozóan. Ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy ha minden prófétai időszakot a Krisztus előtti években kezdünk, ahol kezdetüket mindig is kelteztük, akkor azok rendre — még azon feltevés mellett is, hogy kronológiánk és kezdetük dátuma helyes volt — csak valamikor 1844 folyamán telnének be. Így a hét idő, vagyis 2520 év, amely Kr. e. 677-ben kezdődik — a nagy jubileum, vagyis 2450 év [amely sem az 1843-as, sem az 1850-es táblázaton nincs feltüntetve], amely Kr. e. 607-ben kezdődik — valamint Dániel 2300 éve, amely Kr. e. 457-ben kezdődik esetében — mivel mindegyik ama éveknek egy része, amelyekből e prófétai időszakokat rendre számították, már eltelt azon különböző események bekövetkezése előtt, amelyek kezdetüket megjelölték — szükséges volt, hogy annyival nyúljanak át 1844-be, amennyivel rendre a Krisztus előtti évek kezdetét követően indultak, amelyekből külön-külön számíttatnak, hogy akár az egyes időszakok éveinek számát kitöltsék, akár kronológiánk helyességét próbára tegyék. De nem volt semmiféle támpont arra nézve, hogy az egyes Krisztus előtti években mikor kezdődtek a különböző időszakok; következésképpen befejeződésük évében az időpontot nem lehetett pontosan megjelölni.”

Uriah Smith és James White egyaránt tanúsítják, hogy azok a prófétai időszakok, amelyeket 1844-ben befejeződőnek ismertek fel, a 2520 és a 2300 év voltak, ugyanazokat a kifejezéseket használva, mint Ellen White a Korai írások 236. oldalán és az azt követő oldalakon.

Az igazság lánc: William Miller kiindulópontjai

Korai Írások, 230. oldal: „Isten elküldte az Ő angyalát” — Gábrriel angyalt —, „hogy hasson egy földműves szívére” — William Millerre —, „aki addig nem hitte a Bibliát, hogy elvezesse őt a prófécia kutatására. Isten angyalai ismételten meglátogatták azt a kiválasztottat, hogy irányítsák elméjét, és megnyissák értelmét olyan prófécia előtt, amelyek Isten népe számára mindaddig homályban voltak. Az igazság láncolatának kezdete adatott neki, és arra vezettetett, hogy egyik láncszemet a másik után kutassa, mígnem csodálattal és ámulattal tekintett Isten Igéjére. Ott az igazság tökéletes láncolatát látta. Az az Ige, amelyet korábban nem ihletettnek tartott, most szépségében és dicsőségében tárult fel látása előtt. Meglátta, hogy a Szentírás egyik része megmagyarázza a másikat,”

Gábrriel megmutatta neki azt a módszert, amelyet mi „proof-texting”-nek nevezünk: sort sorra, itt egy keveset és ott egy keveset.

Gábrriel átadta neki az igazság láncolatának kezdetét és az igehelyekkel való bizonyítás módszerét.

William Miller, *Advent Review and Sabbath Herald*, 1854. április 18.: „A Szentírás további tanulmányozása alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a pogány fennhatóság hét

idejének akkor kell kezdődnie, amikor a zsidók Manassé fogságba vitelekor megszűntek független nemzet lenni, amelyet a legjobb kronológusok Kr. e. 677-re tesznek; hogy a 2300 nap a hetven héttel kezdődött, amelyet a legjobb kronológusok Kr. e. 457-től számítanak; és hogy az 1335 napot, amely a mindennapi áldozat megszüntetésétől és a pusztító utálatosság felállításától [Dániel 12:11] kezdődik, a pápai fennhatóság felállításától kell számítani, a pogány utálatosságok eltávolítása után, és amelyet a legjobb történészek szerint, akikkel tanácskozhattam, körülbelül 508-tól kell keltezni.”

Ellen White azt mondja, hogy Gábrriel adta William Millernek az igazság láncolatának kiindulópontját, és William Miller tanúsítja, hogy a három kiindulópont, amelyet kapott, Kr. u. 508, Kr. e. 677 és Kr. e. 457. Gábrriel angyal adta neki e prófécia kiindulópontjait, amelyek az Éjféli Kiáltás történetét eredményezték.

Az utolsó megtévesztés: a prófétaság Lelkének elutasítása

Válogatott üzenetek, 1. könyv, 48. oldal: „Sátán ... szüntelenül a hamisat erőlteti, hogy elfordítson az igazságtól. Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét.” Sátán utolsó csalása az, hogy elpusztítsa a Prófétaság Lelkét.

Ha elutasítod ezeket az alapvető igazságokat, egyúttal a Prófétaság Lelkét is elutasítod. Ellen White jóváhagyását adja a 2520-ra. Ha elveted a 2520-at, akkor a gyermeket is kiöntöd a fürdővízzel együtt.

„Sátán ... szüntelenül az utánzatot erőlteti előtérbe, hogy elvonjon az igazságtól. Sátán legutolsó megtévesztése az lesz, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. „Látás nélkül elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18).” Itt a Prófétaság Lelkének elutasításáról beszél, és ezzel összefüggésben azt mondja, hogy ha elutasítod a Prófétaság Lelkét, ott, ahol nincs látás, a nép elvesz. Mi a látás? Ha elutasítod a Prófétaság Lelkét, mi az a látás, amelynek híján vagy?

„Írd fel a látást, és tedd világossá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt.” Habakuk 2:2 (KJV).

Ha elutasítod a Prófétaság Lelkét, el fogod utasítani az 1843-as Táblázatot; és ha elutasítod ezt a Táblázatot, a Prófétaság Lelkét utasítod el.

„Sátán leleményesen fog munkálkodni, különféle módokon és különféle eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben. Olyan gyűlölet fog fellángolni a Bizonyágtételek ellen, amely sátáni.” Néha a „sátáni” szóról baljós cselekedetekre gondolunk, ám a Pátriárkák és próféták lapjain azt olvassuk, hogy Sátán kételyek sugallásával munkálkodik. Ez a sátáni támadás a Prófétaság Lelke és e fundamentális igazságok ellen. Mindez olyan emberek által történik, akikben meg kellene bízunk, s akik ezeket a kételyeket sugallják.

A Bizonyágtételek ellen olyan gyűlölet fog fellángolni, amely sátáni eredetű. Sátán azon munkálkodik majd, hogy megingassa az egyházak ezekbe vetett hitét, mégpedig azért, mert Sátán nem tudná oly zavartalanul előmozdítani csalásait, és a lelkeket téveszméi kötelékébe

fűzni, ha Isten Lelkének intéseit, feddéseit és tanácsait megfogadnák. Selected Messages, 1. könyv, 48.

Amint ezt lezárásként összefoglaljuk, amikor White testvér azt mondja, hogy a jövőtől nincs mit félnünk, kivéve ha elfelejtjük az Úr vezetését, én azt mondom, hogy az az Úr-vezetés, amelyről ő beszél, a Várakozás idejétől a bezárt ajtóig terjedő történelem — az a történelem, amelyet ez a kifejezés jelöl: Az éjféli kiáltás. A jövőtől nincs mit félnünk, kivéve ha elfelejtjük, miként vezetett bennünket az Úr Az éjféli kiáltás tapasztalatában, valamint az e vezetéssel összefüggő tanításokat is. Azok a tanítások, amelyek ezt a tapasztalatot létrehozták, a három időprófécia, amelyek azokkal a dátumokkal kezdődnek, amelyeket Gábiel angyal adott William Millernek. A jövőtől nincs mit félnünk, kivéve ha elfelejtjük ezeket a tanításokat, beleértve a 2520-at is, amelyek Az éjféli kiáltás tapasztalatát létrehozták, miközben az Úr a milleritákat az örökkévaló evangélium csúcspontján vezette át.

Egy dolog bizonyos: azok a hetednapí adventisták, akik Sátán zászlaja alá állnak, először a hitüket fogják feladni az Isten Lelkének Bizonyágtételeiben foglalt figyelmeztetésekben és feddésekből.

Ha elvetitek az alapokat, a Prófétaság Lelkét vetitek el. Ha elvetitek a Prófétaság Lelkét, az alapokat vetitek el. Együtt járnak. Ahol nincs Prófétaság Lelke, ott nincs látomás.

A nagyobb fokú odaszentalódásra és szentebb szolgálatra szóló felhívás elhangzik, és továbbra is el fog hangzani. Némelyek, akik most Sátán sugallatait hangoztatják, magukhoz fognak térni. Vannak olyanok fontos bizalmi tisztségekben, akik nem értik a jelen időre szóló igazságot. Nekik kell átadni az üzenetet. Ha elfogadják azt, Krisztus befogadja őket, és munkatársaivá teszi őket. De ha nem hajlandók meghallani az üzenetet, helyüket a Sötétség Fejedelmének fekete zászlaja alatt foglalják el.

Azt a megbízást kaptam, hogy kijelentsem: az erre az időre szóló drága igazság egyre világosabban tárul fel az emberi elmék előtt. Különleges értelemben férfiaknak és nőknek Krisztus testét kell enniük és az ő vérét kell inniük. Az értelem fejlődni fog, mert az igazság állandó kibontakozásra képes. Az igazság isteni Szerzője egyre szorosabb és még szorosabb közösségbe lép azokkal, akik tovább haladnak az ő megismerésében. Amint Isten népe mennyei kenyérként fogadja be az ő igéjét, meg fogják ismerni, hogy az ő kijövele kész, miként a hajnal. Lelki erőt nyernek, miként a test fizikai erőt nyer, amikor táplálékot vesz magához.

Nem ismerjük félig sem az Úr tervét abban, hogy Izráel fiait kihozta az egyiptomi szolgátságból, és a pusztán át Kánaánba vezette őket.

„Amint összegyűjtjük az evangéliumból ragyogó isteni sugarakat, világosabb betekintést nyerünk a zsidó rendtartásba, és mélyebben értékeljük annak jelentős igazságait. Az igazság kutatása nálunk még nem teljes. Csupán néhány fénysugarat gyűjtöttünk össze. Azok, akik nem a mindennapokban tanulmányozzák az Igét, nem fogják megoldani a zsidó rendtartás kérdéseit. Nem fogják megérteni a templomi szolgálat által tanított igazságokat. Isten művét gátolja nagy tervének világi felfogása. Az eljövendő élet tárja majd fel azoknak a törvényeknek

az értelmét, amelyeket Krisztus a felhőoszlopba burkolózva adott az ő népének.” Spalding and Magan, 305, 306.

Azok az adventisták, akik felveszik a fenevad bélyegét, Sátán zászlaja alatt állva, először a Prófétaság Lelkét utasítják el.

Ebben a szakaszban két csoport van: azok, akik tovább haladnak az Úr megismerésében, továbbra is eszik az Ő testét és isszák az Ő véré, és továbbra is tanulmányozzák Isten Igéjét, valamint azok, akik ezt nem teszik. Az igazság kibontakozása még nincs befejezve; lesz mondanivalójuk a szentélyszolgálatról, amit még nem mondtak el. Hangsúlyozni fogják a korszakváltást Krisztus idejében, amely előképezi a millerita időben bekövetkező változást, és előremutat arra a korszakra, amikor Krisztus az elhunytak ítéletéről az élők ítéletére vált át. Lesz mondanivalójuk a szentélyről és arról, miként jelöli meg az Úr e korszakváltásokban az Ő mozgásait Lelkének kitöltetése által.

Még néhány idézet, és csaknem készen vagyunk.

Azok a hetednapos adventisták, akik elutasítják az Éjféli Kiáltást, letérnek az ösvényről, és elvetik az Úr vezetését, valamint azokat a tanbeli tanításokat, amelyek az Éjféli Kiáltás történetét létrehozták. Ezt kell félünk: hogy elutasítjuk ezeket a tanításokat, és nem értjük meg azt a tapasztalatot. Ezzel a Prófétaság Lelkét vetjük el.

White testvérnő jóváhagyásának pecsétjét helyezi a 2520-ra. Meg fogjuk mutatni, miként helyezi rá jóváhagyásának pecsétjét az 1843-as táblázaton szereplő egyéb igazságokra is.

A világ végén, amikor mindez történelmünkben az Örökkévaló Evangélium tetőpontjához érkezik, az adventizmus szembesülni fog a háromlépcsős próbatételi folyamattal, amelynek előképe már megmutatkozott, amint az William Miller tapasztalatában látható.

William Miller három hibát követett el: (1) Elutasította az Éjféli Kiáltást, és letért az ösvényről az alatt levő gonosz világba. (2) Azután emberi befolyásban bízott, Joshua Himesban. (3) Elutasította a szombatot.

Felmerült egy kérdés: „Elvetette-e a szombatot vagy a szentélyt?” Az a tanítás, amely abban az időszakban a földi szentélyről a mennyi Szentélyre helyeződött át, lehet, hogy Miller számára nem vált teljesen érthetővé. Amikor Ellen White-ot bevezették a Szentek Szentjébe, meglátta a Tízparancsolatot a frigylárában, és a szombat parancsolatát szent ragyogás övezte.

Amit Miller elutasított, az Isten törvénye volt — a szombat. Így hát Miller elutasította az éjféli kiáltást, azután a testre támaszkodott, majd felvette a fenevad bélyegét. Ez megismétlődik a világ végén.

Bizonyságtételek, 5. kötet, 211. oldal: „Itt látjuk, hogy az egyház — az Úr szentélye — volt az első, amely megérezte Isten haragjának sújtását. A vén, azok, akiknek Isten nagy világosságot adott, és akik a nép lelki érdekeinek őreiként álltak, elárulták a rájuk bízott megbízatást.”

Ezékiel 8-ról és 9-ről, a megpecsételésről tesz megjegyzést. White testvér azt mondja, hogy az Ezékiel 9-ben említett megpecsételés ugyanaz, mint a Jelenések 7-ben szereplő megpecsételés. A 144 000 megpecsételésének időszakáról beszél. Azt mondja, hogy azok, akiknek öröknek kellett volna lenniük, elárulták a rájuk bízott megbízatást.

„Azt az álláspontot foglalták el, hogy nincs szükségünk arra, hogy csodákat és Isten hatalmának olyan nyilvánvaló megnyilatkozását várjuk, mint a korábbi napokban. Az idők megváltoztak.” Első tévedésük az volt, hogy szembeszálltak az Éjféli Kiáltással, ezt mondván: „Ami az Éjféli Kiáltás e történetében végbement, az nem ismétlődik meg.”

Letérnek az ösvényről.

„E szavak megerősítik hitetlenségüket, és ezt mondják: Az Úr sem jót nem cselekszik, sem rosszat nem tesz. Túl irgalmas ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. Így a »Békesség és biztonság« azoknak az embereknek a kiáltása, akik soha többé nem emelik fel szavukat úgy, mint a trombita, hogy megmutassák Isten népének vétkeiket és Jákób házának bűneit. E néma ebek, amelyek nem akartak ugatni, azok, akik érzik a megsértett Isten igazságos bosszúját. Férfiak, leányok és kisgyermek egyaránt együtt pusztulnak el.” Testimonies, 5. kötet, 211.

Jeremiás, William Miller második kudarcáról szólva, ezt mondta: „Így szól az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testbe helyezi erejét, és akinek szíve eltávozik az Úrtól.” Jeremiás 17:5. Ha emberben bízol, a szíved eltávozik az Úrtól.

A végső első elutasítás az Éjféli Kiáltás, Isten hatalmának megnyilatkozásának megismétlődése. A második a testre való támaszkodás. A harmadik a vasárnaptörvény.

Csak két osztály lehet. Mindegyik csoport határozottan meg van jelölve: vagy az élő Isten pecsétjével, vagy a fenevadnak vagy annak képének bélyegével. Ádám minden fia és leánya vagy Krisztust, vagy Barabbást választja vezéréül. És mindazok, akik a hűtlenek oldalára állnak, a Sátán fekete zászlaja alatt állnak, és azzal vádoltatnak, hogy Krisztust elutasítják és gyalázatosan bánnak vele. Az a vád illeti őket, hogy szándékosan feszítik meg az élet és dicsőség Urát. Review and Herald, 1900. január 30.

Egy bizonyos: azok a hetednapi adventisták, akik Sátán zászlaja alá állnak, először a Prófétaság Lelkébe vetett bizalmukat fogják feladni.

Az adventizmus megismétli azt a háromlépcsős megpróbáltatási folyamatot, amelyben William Miller kudarcot vallott. Ám angyalok várnak arra, hogy Millert feltámasszák és hazavigyék az ő Megváltójához. Azokra az adventistákra azonban, akik felveszik a fenevad bélyegét, nem azok az angyalok várnak.

Újra és újra megmutattattott nekem, hogy Isten népének múltbeli tapasztalatai nem tekintendők halott tényeknek. E tapasztalatok feljegyzését nem úgy kell kezelünk, mint az elmúlt év almanachját. A feljegyzést emlékezetben kell tartani, mert a történelem meg fogja ismételni önmagát.” Publishing Ministry, 175.

Miért kell emlékeznünk az Éjféli Kiáltásra? Mert a történelem meg fog ismétlődni. Ebben a történelemben a megrázást előidéző üzenet az 2520 és a 2300 lesz; emiatt emberek fognak kiválni az egyházakból.

De vajon ez a történet, az Éjféli Kiáltás, valóban meg fog ismétlődni, vagy csupán valamiféle történeti esemény? Figyeljük meg a következő idézetet:

Van egy világ, amely gonoszságban, csalásban és tévelygésben, a halál árnyékának kellős közepén hever,—alszik, alszik. Kik azok, akik lelkük gyötrelmét érzik, hogy felébresszék őket? Miféle hang érheti el őket? Elmémet a jövőbe ragadta, amikor elhangzik majd a jeladás. „Ímé, jő a Völegény; menjetek ki elébe.” Némelyek azonban késlekedni fognak, hogy megszerezzék az olajat lámpásaik újbóli megtöltéséhez, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, nem ruházható át." Review and Herald, 1896. február 11.

Az Éjféli Kiáltás története a legteljesebb mértékben megismétlődik.

Ellen White megértette, hogy a 2520 érvényes időprófécia volt, és hogy azt az Úr használta fel a késedelem idejének, annak a csalódásnak az előidézésére, amely azt a tapasztalatot hozta létre, amely felkészítette a férfiakat és a nőket arra, hogy hit által Krisztussal együtt belépjenek a Szentek Szentjébe.

Még nem kíséreltük meg a 2520 bibliai bizonyítását. Habakuk két táblájáról szóló e tanulmányban először egyértelművé kívánjuk tenni, hogy Ellen White támogatja azokat a tanításokat, amelyeket ma az adventizmus elvet; ezt követően pedig rátérünk a bibliai tanulmányozásra.